

**Declaració fundacional:
qui som i què volem**

Internaciema Kolektivista Cirklo: qui som i què volem

Declaració fundacional

Internaciema Kolektivista Cirklo (IKC) és un projecte de grup polític format amb l'objectiu d'avançar en la teoria i pràctica de la construcció d'una organització obrera revolucionària que lluiti per acabar amb la barbàrie capitalista i assolir una societat sense classes i socialista. Defensem un model social basat en la democràcia obrera dels consells obrers federats, en la solidaritat i l'internacionalisme proletari, on mai torne a haver lloc per a cap discriminació per raons econòmiques, de sexe o d'orientació sexual, ètnia, cultura, o d'altre tipus. En aquest projecte té una rellevància essencial la construcció d'una organització obrera revolucionària internacional.

Les concepcions polítiques que adoptem estan basades tant en l'anàlisi materialista, dialèctica i científica de la realitat social com en les experiències històriques revolucionàries del proletariat, és a dir en el marxisme. Per tant, no creguem en cap ortodòxia obligatòria i sí en la riquesa del pensament racional i lliure que creix i s'enriqueix amb el debat democràtic entre iguals per trobar una comprensió comuna de la realitat i la unitat d'acció per transformar-la. El debat entre iguals exigeix l'esforç individual del treball de formació.

A nivell programàtic global hem trobat que **ens uneixen** aquestes posicions:

1 • Proletariat i burgesia. La història escrita de tota la societat fins ara és la història de la lluita de classes antagoniques. Aquesta lluita de classes no ha estat abolida pel capitalisme. En l'actual fase imperialista del capitalisme, els antagonismes de classe s'han simplificat en dos grans camps enemics, el proletariat i la burgesia: la burgesia té la propietat dels mitjans de producció, distribució i riquesa acumulada morta de tota la societat; l'altra classe, el proletariat, únicament posseeix la seua força de treball, imprescindible per a que aquesta riquesa visca, es renove i s'amplie.

Per tant, **l'única classe social que pot enderrocar el capitalisme és el proletariat.** Aquest està constituït sociològicament pels treballadors que no són propietaris dels mitjans de producció, els aturats i els pensionistes. La burgesia i el proletariat s'enfronten en una **lluita de classes** constant.

2 • Classe i partit. La consciència d'explotació és necessària per a que el proletariat esdevinga protagonista del canvi social. La lluita de classes, l'organització i la consciència de classe són tres elements inseparables que s'alimenten uns als altres i posen la classe obrera en condicions de liderar la construcció d'una nova societat.

El capitalisme només el pot canviar un moviment social profund: el proletariat triomfant convertit en classe dirigent del procés de desaparició de les classes. Per l'experiència, la reflexió i la teoria, sabem que l'existència d'organitzacions polítiques revolucionàries amb plantejaments estratègics i tàctics clars, treballant al si de les organitzacions de masses de la classe (sindicats i consells obrers, genèricament parlant), són decisives en la lluita pel canvi social. **Un partit no pot substituir la classe; però la classe no pot enfrontar una tasca tan conscient, individualment i col·lectiva, sense partits o organitzacions revolucionàries.** Aquestes han d'aportar intel·ligència col·lectiva a l'hora d'analitzar la realitat sociopolítica d'establir el programa de lluita i les posicions polítiques, d'aprendre de l'experiència pròpia i històrica i dirigir les lluites parcials cap a l'objectiu final de la presa del poder pel proletariat.

Els partits i les organitzacions de classe han de tenir una estructura i uns valors que configuren i anuncien els de la societat que volem, però han de capacitar-nos per a respondre a les necessitats concretes de l'evolució particular de cada classe obrera i de l'estat burgès. El partit revolucionari no és la societat futura, és l'eina de lluita contra la burgesia i el seu estat, ara i ací.

3 • La perspectiva general de la futura societat que volem construir: **un socialisme basat en la democràcia obrera, en els consells obrers elegits i revocables en qualsevol moment.** Una república mundial de consells obrers que serà tot el contrari del monstre de les dictadures nacionals estalinistes i populistes que han embrutat el nom del socialisme al llarg de tot el segle XX i XXI.

4 • La democràcia obrera consellista que contemplem com a projecte social tindrà una **estructura interna veritablement democràtica.** Estarà dotada de llibertat d'expressió, de crítica, de tendències, partits, etc, per al proletariat, al temps que mantindrà la unitat d'acció entre les seues parts, especialment necessària a nivell econòmic i en la lluita per a defendre's de les classes enemigues. Ens reclamem principalment de les experiències històriques de la

Comuna de Paris (1871), del poder dels soviets de la revolució russa (1917) i del poder dels Comitès de la situació revolucionària en l'estat espanyol (1936) .

5 • Estat. L'estat capitalista és el producte de l'evolució de les anteriors formes d'estat que protegien la societat de classes: l'estat esclavista i el feudal. L'estat apareix amb la societat de classes, fruit de l'evolució de diferenciació social al si del comunisme primitiu. L'estat capitalista, o simplement l'estat actual, és la organització que la burgesia té per a garantir que la societat funcione en el seu benefici. La burgesia controla el poder legislatiu que genera les lleis, el poder executiu que gestiona els recursos i la repressió i el poder judicial que reprimeix les infraccions. Tot això sota la disfressa de cercar el benestar de tota la societat. El monopoli de la violència és l'essència de l'estat. **Els instruments últims que garanteixen el manteniment de l'ordre burgès i els privilegis de la classe dominant són el cossos repressius (policies i assimilats) i l'exèrcit.** La societat que volem crear farà desaparèixer -junt les classes socials- aquesta estructura opressiva, deslliurant l'administració dels assumptes públics del seu caràcter d'eina de dominació d'una classe sobre l'altra.

6 • Col·lectivisme és el nom que els nostres avis – en gran part de l'estat espanyol - li donaren a la gestió col·lectiva, sota un règim de democràcia obrera, de les terres, fàbriques i tot tipus d'empreses expropiades a la burgesia durant el procés revolucionari de 1936-37.

Per a nosaltres, el Col·lectivisme, en un sentit ampli, es una estructura politicosocial basada en el poder dels consells obrers federats, que estableixen les lleis i les decisions de govern en base a la democràcia obrera i dotat d'un sistema de planificació i distribució econòmiques.

El mot **col·lectivisme**, en sentit estricte, designa una proposta de nova organització de la producció que assegurarà el funcionament econòmic de la societat sobre la base de la **desaparició de la propietat privada dels mitjans de producció**. Funcionarà mitjançant entitats de treball dirigides pels mateixos treballadors i establirà democràticament una planificació econòmica i estratègica per satisfer les autèntiques necessitats de la població.

Un sistema que inclourà formes de distribució dels productes i serveis que aniran des de la gratuïtat fins a la valoració a través de l'hora de treball mitjà i conduirà la societat progressivament vers el **genuí comunisme**, on cadascú aporte segons les seues possibilitats i reba segons les seues necessitats.

El col·lectivisme és, doncs, una altra manera d'anomenar el socialisme, que té l'avantatge d'evitar confusions amb els corrents reformistes adaptats al capitalisme (socialdemocràcia, estalinisme i totes les seues variants).

7 • Internacionalisme . El nostre objectiu polític, social i econòmic és universal, com ho és el proletariat i el capitalisme mateix. Afirmem el principi de la unitat i solidaritat del proletariat per damunt de totes les fronteres i dels interessos de qualsevol fracció de la burgesia de qualsevol país. En conseqüència, **defensem la necessitat de l'organització revolucionària internacional que prepare les condicions necessàries per a coordinar i dirigir la revolució a escala mundial.**

Ens reclamem hereus de les adquisicions teòriques i l'experiència revolucionària de les internacionals obreres abans de la seua desaparició (la primera) o degeneració (totes les demés).

El nostre internacionalisme ens impulsa a incorporar al nostre programa la defensa d'una llengua internacional neutra (de moment, l'**Esperanto**) i potenciar-la en tots els agrupaments locals, nacionals i internacionals.

8 • Nacions i nacionalisme Les nacions són un producte de l'evolució històrica. En el capitalisme han estat la base per a fundar estats, entitats de poder de la classe capitalista autòctona. Aquests estats han oprimint i oprimeixen nacions subjugades o veïnes. La lluita contra aquesta opressió té un aspecte molt problemàtic per als proletariats de la nació opressora i oprimida, perquè els pot enfrontar i dividir. Per tant **cal emmarcar acuradament aquesta lluita contra l'opressió nacional amb un plantejament general d'internacionalisme proletari i d'independència de classe respecte ambdues burgesies.**

El nacionalisme és particularment dolent en nacions opressoras que l'utilitzen per a donar un plantejament interclassista a la seua lluita expansionista, depredadora i defensora de

privilegis. Però també és especialment enganyós i contrari als interessos proletaris el nacionalisme de la nació oprimida, ideologia amb què la burgesia tracta d'establir un front interclassista, que sempre acaba beneficiant els objectius polítics de la burgesia de la nació subjugada o de la nació dominant, o d'ambdues, però mai del proletariat ni la resta de les classes treballadores.

9 • Independència de classe. Les experiències històriques demostren que tots els plantejaments interclassistes a qualsevol nivell porten a la renúncia dels objectius propis de la classe obrera i, com a conseqüència, al manteniment de l'ordre burgés. La classe que ha de fer la revolució i construir la nova societat és el proletariat arrossegant darrere seu les altres classes treballadores i sectors socials oprimits. No podem oblidar mai que la burgesia, per definició de la seua posició econòmica i social es sempre l'enemic del proletariat. En les qüestions generals que poden afectar «tota la societat» (per exemple, **l'opressió de les cultures nacionals**, de les **dones**, el **racisme**, la **destrucció del planeta...**) **hi ha sempre dues respostes diferenciades de classe i són antagòniques.**

La independència de classe té com a complement necessari la **defensa de la independència de totes les organitzacions obreres en relació a l'estat o qualsevol entitat lligada als interessos del capital, incloses especialment les institucions religioses.** Altrament el moviment és integrat a l'estat burgés. A través de militants rellevants, del finançament, de la pròpia ideologia, etc., la burgesia recupera el moviment i invalida la lluita. Aquest principi bàsic ha estat verificat històricament força vegades.

10 • Programa i praxis. L'actuació d'un grup en el seu medi propi i immediat (el territori de l'estat burgés al que s'enfronta) ve condicionada per les circumstàncies locals i històriques concretes. La praxis correcta d'una organització política proletària ha de partir de l'anàlisi dialèctica d'eixes circumstàncies (econòmiques, polítiques, socials, lluita i relacions entre les classes, etc.) Establerta eixa anàlisi, el programa integrarà propostes coherents que, en partir de la consciència i les necessitats actuals de la classe obrera, ajuden les masses a trobar el camí entre les seues reivindicacions i el programa de la revolució socialista que haurà d'executar quan conquerirà el poder.

Les línies bàsiques d'eixes propostes inclouran: **el repartiment del treball** mitjançant la reducció de jornada sense minva salarial, fins la desaparició de l'atur; **l'expropiació sota control obrer dels elements estratègics del funcionament de l'economia capitalista;**

l'eliminació de tota la legislació repressiva i de limitació dels drets democràtics dels treballadors i els pobles, **la dissolució dels cossos repressius...**

La nostra praxis programàtica defensarà mitjans de lluita i organització que augmenten el control democràtic de la classe sobre el seu propi moviment i li servisquen per contrarestar l'acció de les organitzacions burgeses o els aparells polítics i sindicals còmplices d'aquestes, que constantment l'enganyen, divideixen i paralitzen.

Eixos mitjans, són fonamentalment: la potenciació preferent de l'organització de les lluites des de les **assemblees sobiranes de tots els treballadors i treballadores, que elegisquen delegats revocables** per a controlar totes les negociacions i desmuntar l'imperi de les burocràcies reaccionàries sindicals; **comitès de fàbrica unitaris que exercisquen el control obrer; la coordinació internacional de les lluites; el suport a les iniciatives col·lectivistes, etc.**

En resum, estem compromesos en la construcció d'una nova organització revolucionària on la unió de la teoria i la pràctica ens permetrà elaborar un programa d'acció nacional i internacional.

*Unim-nos i demà,
l'Internacional serà el gènere humà!*

Febrer de 2018

INTERNACIEMA KOLEKTIVISTA CIRKLO

Cercle Col·lectivista Internacionalista
Internazionalista Kolektibista Zirkulua
Círculo Colectivista Internacionalista

ikcirklo.org

ikcirklo@tutanota.com